
MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

मिस WILKINSON मला भाचा म्हणाल्या

रविवार आहे, 23 ऑगस्ट 2026, उबदार, इतर अनेक रविवारांसारखाच.

घाईचे दुपारचे जेवण ही सवलत नसून एक विधी आहे. दुपारची छोटीशी विश्रांती हा अपवाद आहे, जो केवळ एका अनपेक्षित घटनेनंतर सकाळी नेहमीपेक्षा खूप जास्त निर्माण झालेले डोपामिन पुन्हा सामान्य पातळीवर यावे म्हणून दिला जातो: आज Bing ने माझ्या आईशी, Gillette शी, जोडलेल्या एका शोधासाठी माझे एक पान वेबवर पहिल्या स्थानावर ठेवले.

दुसऱ्या स्थानावरून माझे आजोबा पाहतात, आणि हसतात.

ते रागावलेले दिसत नाहीत.

आज मला हेही कळले की King Camp Gillette यांनी 9 जुलै 1932 रोजी हे जग सोडले.

ती तारीख वाचताच मी खुर्चीतून जवळजवळ उडीच मारली.

माझा स्वतःचा प्रकल्प, gillettenarrative.com, 9 जून 2026 रोजी जन्मला.

त्यांच्या मृत्यूनंतर चौऱ्याण्णव वर्षांनी.

आणि मी स्वतःशी केलेल्या करारांनुसार, 2058 मधील माझ्या नियोजित प्रस्थानाच्या तेहतीस वर्षे आधी.

जेव्हा तारखा एकमेकींच्या जवळ येऊ लागतात, जेव्हा त्या अनपेक्षित अचूकतेने एकमेकींत बसू लागतात, तेव्हा असे मानण्याचा मोह होतो की कदाचित आणखी एखादा अल्गोरिदम काम करत आहे — ज्याचे रूप आपल्याला सवयीच्या अल्गोरिदमशी फारसे जुळत नाही.

अशा क्षणी नेहमीप्रमाणे, माझ्या सोबतीला इंग्रजी भाषेतील जॅझ असतो.

माझ्या कुटुंबातील गिटार आणि मँडोलिन निसर्गाच्या सामान्य नियमांनुसार शांत झाल्यापासून, माझे मन सहजपणे स्वीकारते ते हेच एकमेव संगीत.

मग मी माझा ईमेल उघडतो.

थेट हृदयावर एक तीक्ष्ण घाव बसतो.

Samantha लंडनहून लिहिते.

ती मिस Wilkinson यांची नात आहे.

माझ्या Maggy मावशी.

ओलांडलेल्या तलवारींच्या स्वामिनी.

त्या स्त्री, ज्यांनी फार पूर्वी नव्हे, आपल्या संपूर्ण कुटुंबासमोर, मला भाचा म्हटले.

तिचा संदेश साधा आहे.

मिस Maggy Wilkinson यांचे निधन झाले आहे.

त्यांच्याच विनंतीनुसार, माझी प्रतिक्रिया आधीच ओळखण्याइतके त्या मला चांगले ओळखत असल्यामुळे, ही बातमी दफनविधी पार पडल्यानंतरच कळवण्यात आली.

आम्ही इंग्रज आहोत.

एक अश्रू आपली जागा शोधतो.

मृत्यू कधीच सुंदर गोष्ट नसते.

ती फक्त अशी गोष्ट असते, जिची तुम्ही कधीच पुरती अपेक्षा करत नाही.

माझ्या आयुष्यात भेटलेल्या सर्व स्त्रियांमध्ये, या जोडलेल्या मावशींचा केवळ एक छोटासा अध्याय होता.

तरीही त्यांची भूमिका अत्यावश्यक होती.

त्यांनी मला समजायला मदत केली की अभिजातता केवळ पदव्या, कुलचिन्हे किंवा वारशाने मिळालेले विशेषाधिकार यांतच नसते.

ती शिष्टाचारात असते.

ती वर्तनात असते.

ती त्या गुणात असते, ज्याला इंग्रजी बोलणारे अनेकदा आप्लॉम्ब म्हणतात.

त्यासाठी एक सोपा शब्द आहे.

क्लास.

मी हे पत्र त्यांना लिहितो आहे.

त्यांच्या कुटुंबासाठी.

माझ्यासाठी.

एक दिवस इथे येऊन पोहोचणाऱ्या प्रत्येक वाचकासाठी.

आणि मी तोंडपाठ असलेल्या एकाच वाक्याने सुरुवात करतो:

आपण जे आहोत ते आपल्याला भेटलेल्या माणसांमुळे आहोत, आणि ते आपल्यापासून कोणीही हिरावून घेऊ शकत नाही.

निश्चिततेची गरज असलेल्या रुग्णांनी स्वेच्छेने दिलेल्या अधिकाराचा वैद्यकीय साहित्य अनेकदा गैरवापर करते.

ते वारंवार आपल्याला सोयीचे ते सांगते.

महत्त्वाचे ते कमी वेळा.

ते म्हणतात की जन्मापासून पाच वर्षांपर्यंतच्या मुलांकडे आठवणी नसतात.

आवश्यक संज्ञानात्मक रचना अजून विकसित झालेल्या नसल्यामुळे ती आठवणी साठवू शकत नाहीत.

त्या सिद्धांतानुसार, आपल्यापैकी प्रत्येकाने पाच वर्षांचा अंधार वागवायला हवा.

तरीही मला आईने मारलेल्या थपडा आठवतात.

मला बालवाडीतल्या शिक्षिकांनी मारलेल्या थपडा आठवतात.

मला त्यांची संख्या आठवत नाही.

त्या सम संख्येने सुरू होत आणि कधीच विषम संख्येवर संपत नसत.

प्रौढ म्हणून आपण खाल्लेले घावही बहुतांशी असेच असतात.

कोणी त्यांची मोजदाद करत नाही.

स्मृती त्यांना आकडेवारी म्हणून साठवत नाही.

ती त्यांना शांतपणे आत्म्यात जमा करते.

आणि वर्षांनंतर, ती त्यांना लेखनाच्या रूपात बाहेर काढते.

निरोप, Maggy मावशी.

तुमचा प्रवास आता जिथे पुढे चालू आहे, तिथे तुमचे स्वागत होवो.

तुम्ही त्या तलवारींखालून जाल त्या दिवसापर्यंत त्या ओलांडलेल्याच राहतील.

अखेरचा निरोप.

तुमचा भाचा.

Nando The Scribe

Ferdinando